

Sygn. akt **IV P 1713/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2022 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Joanna Król-Szymielewicz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2022 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...)we W.

o wynagrodzenie

I. zasądza na rzecz powódki M. S. od strony pozwanej (...) we W. kwotę 22 329,24 zł brutto (dwadzieścia dwa tysiące trzysta dwadzieścia dziewięć złotych, 24/100) tytułem wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 czerwca 2021r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza na rzecz powódki od strony pozwanej kwotę 2 700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa (kasa tut. Sądu) kwotę 1 116,46 zł tytułem zwrotu opłaty stosunkowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy, a w pozostałym zakresie zalicza koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa;

V. nadaje wyrokowi w pkt. I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 5 508,32 zł brutto.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 września 2021r. powódka M. S. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) we W. kwoty 34 432,46 zł tytułem tzw. dodatków covidowych do wynagrodzenia, za okres od listopada 2020r. do maja 2021r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 29 996,56 zł od dnia 5 czerwca 2021r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 4 435,90 zł od dnia 22 czerwca 2021r. do dnia zapłaty,

a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 07.02.2022r. (k.132) powódka rozszerzyła powództwo o zapłatę dodatku covidowego do wynagrodzenia także za miesiąc październik 2020r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 listopada 2021r. do dnia zapłaty.

Pismem z dnia 03.06.2022r. (k.203) powódka sprecyzowała, że ostatecznie jej roszczenie o wynagrodzenie za październik 2020 r. wynosi 813,75 zł brutto.

Po dokonaniu przez stronę pozwaną – na polecenie Sądu – pismem z dnia 04.05.2022r. (k.192) wyliczenia hipotetycznej kwoty należnego powódce wynagrodzenia z tytułu dodatków covidowych za okres od listopada 2020r. do maja 2021r. na sumę 22.329,24 zł brutto, pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 26 sierpnia 2022r. (k.222) ostatecznie sprecyzował roszczenia pozwu wskazując, iż powódka wnosi o zapłatę dodatków covidowych do wynagrodzenia za pracę zgodnie z wyliczeniami strony pozwanej przedstawionymi we wskazanym piśmie z dnia 04.05.2022r., czyli w kwocie **22.329,24 zł brutto** i dodatkowo za miesiąc październik 2020r. w kwocie **813,75 zł brutto** – jak w piśmie procesowym powódki z dnia 03.06.2022r. (k.203).

W uzasadnieniu roszczeń pozwu powódka podała, że od 1 lutego 1996r. świadczy pracę na rzecz strony pozwanej na stanowisku technika elektroradiologii. Powódka zajmuje się wykonywaniem badań obrazowych w pracowniach radiologii klasycznej, hemodynamiki, tomografii komputerowej, (...) oraz na wszystkich oddziałach szpitalnych (w tym na oddziale zakaźnym (...)19). Powódka miała bezpośredni kontakt z pacjentami z podejrzeniem lub potwierdzonym zakażeniem (...)2. U znakomitej większości pacjentów były wykonywane badania tomografii komputerowej płuc. Od dnia 1 listopada 2020r. powódka została skierowana do wykonywania zadań związanych z udzielaniem świadczeń zdrowotnych na rzecz pacjentów z podejrzeniem lub potwierdzonym zakażeniem COVID-19.

W dalszej kolejności powódka wskazała, iż na podstawie art. 10a ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, Minister Zdrowia w dniu 4 września 2020r. wydał Prezesowi NFZ polecenie przyznania dodatkowego wynagrodzenia za pracę osobom wykonującym zawód medyczny w związku ze zwalczaniem epidemii COVID-19. W dniu 1 listopada 2020r. Minister Zdrowia dokonał nowelizacji polecenia i rozszerzył krąg osób uprawnionych do dodatkowego wynagrodzenia.

W dniu 3 marca 2021r. w piśmie wyjaśniającym Ministerstwo Zdrowia wskazało, że polecenie nie uzależnia wysokości świadczenia dodatkowego od liczby świadczeń udzielonych w danym miesiącu w kontakcie z pacjentami COVID-19 oraz od wymiaru czasu, który dana osoba poświęca na udzielanie tych świadczeń w danym okresie. Powódka podkreśliła przy tym, że pozwany szpital był zakwalifikowany do II stopnia poziomu zabezpieczenia COVID-19. Podniosła, że biorąc pod uwagę powyższe, należy uznać, że jest ona uprawniona do otrzymania dodatku w wysokości 100% otrzymywanego wynagrodzenia za pracę.

Powódka podkreśliła, że pozwany szpital dokonał częściowej zapłaty należnego jej dodatku covidowego, co w jej ocenie świadczy o uznaniu roszczenia co do zasady, a kwestią sporną pozostaje wysokość żądanego świadczenia. Obliczając wysokość tego dodatku strona pozwana powinna uwzględnić wynagrodzenie powódki brutto, w skład którego wchodzi elementy o charakterze stałym tj. wynagrodzenie zasadnicze, wynagrodzenie za pełnienie dyżurów medycznych, pod telefonem, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, dodatki za prace w porze nocnej i dni świąteczne. Powódka w dalszym ciągu nie otrzymała świadczenia w pełnej wysokości. Powódka potwierdziła, że istnieje obowiązek składania specjalnych oświadczeń przez pracowników, wymaganych przez dyrekcję szpitala, jednak wymagania pozwanego w tym zakresie odbiegają od wymogów Ministra Zdrowia. Strona pozwana straszyła bowiem pracowników rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia w sytuacji podania nieprawdziwych informacji w oświadczeniu oraz wprowadziła wymóg potwierdzania danych w oświadczeniu przez kierowników oddziałów.

Powódka przyznała, że nie spełnia warunków przewidzianych w zarządzeniu strony pozwanej, ale nie musi ich spełniać, gdyż zarządzenie dyrekcji szpitala wypacza treść samego polecenia Ministra Zdrowia. Powódka złożyła już oświadczenie o właściwej treści - zgodne z poleceniem Ministra Zdrowia i uznawane przez NFZ za całkowicie wystarczające.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) we W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z odsetkami liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie, pozwany pracodawca wskazał, iż polecenie Ministra Zdrowia nie stanowi źródła prawa pracy i powódka nie mogła na jego podstawie skutecznie nabyć prawa do wypłaty dodatku. Pozwany podkreślił jednak, że nie uchyla się od wypłaty tego dodatku. Wskazał, iż w szpitali obowiązuje zarządzenie nr (...) z dnia 15 czerwca 2021r. Pierwotnym zarządzeniem przyjęto inne zasady rozliczenia dodatku niż w obowiązującym aktualnie. Dodatki za miesiąc listopad 2020r. – kwiecień 2021r. zostały wypłacone na podstawie wcześniejszego zarządzenia, jednak możliwe było złożenie wniosku o wypłatę wyrównania. Zasady wypłaty dodatku wbrew ocenie powódki nie są sprzeczne z treścią polecenia Ministra Zdrowia. Według wytycznych Ministerstwa Zdrowia, za ustalanie kto jest uprawniony do wypłaty dodatku, odpowiedzialni są kierownicy podmiotów leczniczych. Pozwany szpital realizując swój obowiązek zobowiązał pracowników do wskazywania w składanych oświadczeniach pacjentów zakażonych COVID, na rzecz których były udzielane świadczenia w bezpośrednim kontakcie. Takie działanie miało umożliwić weryfikację zasadności wypłaty dodatku oraz przygotować dokumenty na ewentualną kontrolę Ministerstwa Zdrowia lub NFZ. Oświadczenia miały również służyć ocenie, czy w danym przypadku kontakt z pacjentem miał charakter incydentalny, czy też nie.

Zdaniem strony pozwanej była ona uprawniona do określania warunków wypłaty dodatku, a przyjęte mechanizmy weryfikacji uprawnień do wypłaty określone w zarządzeniu nr (...) były uzasadnione. Po wydaniu polecenia Ministra Zdrowia w zakresie wypłat dodatków covidowych pozwana wypłacała pracownikom na podstawie zawartej umowy z NFZ dodatek w wysokości proporcjonalnej do ilości czasu przepracowanego z pacjentami COVID. Następnie kwestię tą uregulowało zarządzenie dyrekcji szpitala nr (...) i wszyscy pracownicy, którzy złożyli oświadczenia wskazane w zarządzeniu zostali zgłoszeni do NFZ jako uprawnieni do uzyskania dodatku w wysokości 100% wynagrodzenia i po przekazaniu środków na ten cel uzyskali wyrównanie wypłaconych dodatków do tej wysokości.

Strona pozwana zarzuciła, że powódka nie przedłożyła powyższych oświadczeń, w konsekwencji szpital nie zgłosił powódki do NFZ, a NFZ nie przekazało środków na wypłatę dodatku dla powódki. Stąd zgodnie z zarządzeniem nr 85/2021 dodatek covidowy powódce nie przysługuje. Przyznanie powódce dodatku bez złożenia odpowiedniego świadczenia byłoby niesprawiedliwe wobec innych współpracowników. Strona pozwana wyjaśniła, że wypłaciła powódce dodatki COVID w następującej wysokości: za listopad 2020r. – 1 566,66 zł, za grudzień 2020r. – 2 232,49 zł, styczeń 2021r. – 339 zł, luty 2021r. – 1 369,70 zł, kwiecień 2021r. – 4 427,30 zł, maj 2021r. – 5 129,89 zł.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. S. od dnia 16 października 1995r. pozostaje zatrudniona u strony pozwanej – w (...) we W. - ostatnio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na stanowisku technika elektroradiologa, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Powódka pracuje na oddziale radiologii i wykonuje badania w pracowni radiologii klasycznej, tomografii komputerowej.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powódki z ostatnich trzech miesięcy jej pracy wynosi 5.508,32 zł brutto.

Dowód: - akta osobowe powódki, a w tym:

- umowa o pracę na czas określony z dn. 16.10.1995r.
- umowa o pracę na czas nieokreślony z dn.29.01.1996r.
- aneks nr (...) z dn. 27.11.2020r.;
- zaświadczenie o zarobkach powódki, k. 76.

W związku z trwającą w kraju od połowy marca 2020r. epidemią choroby Covid-19, Minister Zdrowia w dniu 4 września 2020r., na podstawie art. 10a ust.1 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi

sytuacji kryzysowych (Dz.U. poz.374 ze zm.) polecił prezesowi NFZ, aby przekazał podmiotom leczniczym umieszczonym w wykazie, o którym mowa w art. 7 ust.1 cyt. ustawy, wykonującym działalność leczniczą w rodzaju świadczenia szpitalne:

- 1) wyłącznie w związku z przeciwdziałaniem Covid-19 lub
- 2) w których wyodrębnionych komórkach organizacyjnych są udzielane świadczenia opieki zdrowotnej wyłącznie w związku z przeciwdziałaniem Covid-19;

środki finansowe z przeznaczeniem na przyznanie osobom wykonującym zawód medyczny w rozumieniu art.2 ust.1 pkt 2 ustawy z dnia 15.04.2011r. o działalności leczniczej uczestniczącym w udzielaniu świadczeń zdrowotnych i mającym bezpośredni kontakt z pacjentami z podejrzeniem lub zakażeniem wirusem (...)2 dodatkowego świadczenia pieniężnego, wypłacanego miesięcznie, zwanego „dodatkowym świadczeniem.”

W poleceniu tym wskazano, że wymienione w nim środki pieniężne finansowane będą z budżetu państwa.

W dniu 1 listopada 2020r. Minister Zdrowia zmienił w/w polecenie z dnia 4 września 2020r., poszerzając krąg podmiotów leczniczych, którym prezes NFZ miał przekazać środki finansowe - o podmioty, które:

- realizują świadczenia opieki zdrowotnej na rzecz pacjentów z potwierdzonym zakażeniem Covid-19 (szpital (...) poziomu);
- realizują świadczenia opieki zdrowotnej w związku z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem epidemii Covid-19 poprzez zapewnienie w podmiocie leczniczym łóżek dla pacjentów z podejrzeniem oraz łóżek dla pacjentów z potwierdzonym zakażeniem Covid-19 (szpital (...) poziomu);
- co do których minister właściwy do spraw zdrowia albo wojewoda wydał polecenie albo decyzję w sprawie obowiązku zapewnienia łóżek dla pacjentów podejrzanych o zakażenie Covid-19 (szpital I poziomu).

Ponadto w poleceniu z dnia 1 listopada 2020r. Minister Zdrowia wskazał, iż dodatkowe świadczenia będą przyznawane osobom wykonującym zawód medyczny, które:

- uczestniczyły w udzielaniu świadczeń zdrowotnych i miały bezpośredni kontakt z pacjentami z podejrzeniem i z zakażeniem Covid-19 w szpitalach (...) poziomu zabezpieczenia;
- udzielały świadczeń zdrowotnych w (...) lub Izbach Przyjęć, zespołach ratownictwa medycznego, w tym lotniczych zespołach ratownictwa;
- wykonywały czynności diagnostyki laboratoryjnej w laboratoriach przy szpitalach I, II i III poziomu zabezpieczenia, z którymi NFZ podpisał umowę na wykonywanie testów na Covid-19.

Jak wynika z polecenia z dnia 1 listopada 2020r. podmiotem, który wypłaca wynagrodzenie jest podmiot leczniczy zatrudniający uprawnioną osobę do otrzymania dodatku do wynagrodzenia.

Dowód: - polecenie Ministra Zdrowia z dn. 04.09.2020r., k. 16-19;

- polecenie Ministra Zdrowia z dn. 01.11.2020r., k. 20-22.

Decyzją z dnia 10 listopada 2020r. Wojewody (...) polecono pozwanemu szpitalowi realizację świadczeń opieki zdrowotnej w związku z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem Covid-19 poprzez zapewnienie 12 łóżek dla pacjentów z podejrzeniem zakażenia oraz 31 łóżek dla pacjentów z podejrzeniem lub potwierdzonym zakażeniem Covid-19, w tym 6 łóżek intensywnej terapii, z kardiomonitorem oraz możliwością prowadzenia tlenoterapii i wentylacji mechanicznej.

Dowód: - decyzja Wojewody (...) z dn. 10.11.2020r., k. 32.

W dniu 6 listopada 2020r. strona pozwana zawarła z NFZ umowę, zgodnie z którą NFZ zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania dodatkowego świadczenia pieniężnego osobom wykonującym zawód medyczny uczestniczącym w udzielaniu świadczeń zdrowotnych i mających bezpośredni kontakt z pacjentami z podejrzeniem i zakażeniem wirusem Covid-19. Wypłata comiesięcznego dodatku następuje na podstawie pisemnego oświadczenia osoby wykonującej zawód medyczny.

W dniu 19 listopada 2020r. strona pozwana zawarła z NFZ kolejną umowę, zgodnie z którą NFZ zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania dodatkowego świadczenia pieniężnego osobom wykonującym zawód medyczny w zakresie czynności diagnostyki laboratoryjnej w tym podmiocie. Wypłata comiesięcznego dodatku następuje na podstawie pisemnego oświadczenia osoby wykonującej zawód medyczny.

W dniu 20 listopada 2020r. strona pozwana zawarła z NFZ umowę, zgodnie z którą NFZ zobowiązał się do comiesięcznego wypłacania dodatkowego świadczenia pieniężnego osobom wykonującym zawód medyczny uczestniczącym w udzielaniu świadczeń zdrowotnych w jednostkach Państwowego Ratownictwa Medycznego lub na izbie przyjęć. Wypłata comiesięcznego dodatku następuje na podstawie pisemnego oświadczenia osoby wykonującej zawód medyczny.

Dowód: - umowa z dn. 06.11.2020r., k. 175-176;

- umowa z dn. 20.11.2020r., k. 177-178;

- umowa z dn. 19.11.220r., k. 200-201.

Powódka pismem z dnia 01.11.2020r. otrzymała polecenie dyrektora pozwanego szpitala, aby od dnia 01.11.2020r. wykonywała zadania związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych na rzecz pacjentów zakażonych Covid-19 bądź podejrzanych o to zakażenie.

Dowód: - pismo strony pozwanej z dn. 01.11.2020r., k. 15.

Pozwany szpital otrzymał z NFZ środki finansowe na wypłatę tzw. dodatków covidowych do wynagrodzenia pracowników, począwszy od listopada 2020r. Początkowo, po uzyskaniu środków finansowych na dodatki dla pracowników strona pozwana nie wiedziała, na jakiej zasadzie ma je wypłacać pracownikom. Szpital wielokrotnie występował o interpretację tego zadania do Ministerstwa Zdrowia i NFZ.

Od stycznia 2021r. pozwany szpital zaczął wypłacać dodatki covidowe pracownikom za okres począwszy od 1 listopada 2020r., na podstawie wykazów obejmujących imię i nazwisko danego pracownika oraz datę jego kontaktu z pacjentem, przedstawianych kadrom przez bezpośrednich przełożonych pracowników.

Szpital nie wypłacał dodatków covidowych za październik 2020r. i nie otrzymał z NFZ środków finansowych na wypłatę tych dodatków za październik 2020r.

Dowód: - zeznania świadka R. K., k. 148;

- zeznania świadka M. D., k. 148v;

- zeznania świadka V. P., k.185-186.

Zarządzeniem dyrektora pozwanego szpitala nr (...) z dnia 23 kwietnia 2021r. wprowadzono instrukcję wypłaty dodatkowego świadczenia do wynagrodzenia. Zgodnie z tym zarządzeniem, dodatkowe świadczenia mogą być wypłacone pracownikom, którzy wykonują czynności diagnostyki laboratoryjnej w Laboratorium w pracowni

Molekularnej (...) we W.. Wyplata dodatkowego świadczenia mogła być zrealizowana jeśli łącznie zostaną spełnione następujące warunki:

- NFZ przekazał na rzecz szpitala środki na ten cel;
- osoba, na rzecz której ma nastąpić wypłata, złożyła oświadczenie stanowiące załącznik do instrukcji;
- osoba jest umieszczona w wykazie sporządzonym przez bezpośredniego przełożonego.

Kwota dodatku była wypłacana proporcjonalnie do czasu, w jakim dana osoba udzielała świadczeń w bezpośrednim kontakcie z pacjentem zakażonym Covid-19.

Dowód: - zarządzenie nr (...) z dn. 23.04.2021r. wraz z zał., k. 43-46.

Kolejno zarządzeniem dyrektora pozwanego szpitala nr (...) z dnia 15 czerwca 2021r., strona pozwana wprowadziła nowe zasady wypłaty dodatku covidowego. Zarządzenie nr (...) z dnia 23 kwietnia 2021r. zostało uchylone.

Nowe zarządzenie wprowadziło możliwość wyrównania wypłaconego w okresie od 1 listopada 2020r. do 31 maja 2021r. dodatku covidowego.

W tym celu pracownik musiał wystąpić z wnioskiem o wyrównanie tego dodatku i złożyć oświadczenie stanowiące zał. nr 4 do tego zarządzenia, a następnie przedłożyć te dokumenty do bezpośredniego przełożonego do 21 czerwca 2021r., po czym przełożony powinien przekazać te dokumenty do działu zatrudnienia i wynagrodzeń.

W treści oświadczenia stanowiącego wskazany załącznik nr 4 do zarządzenia dyrektora pozwanego szpitala z 15 czerwca 2021r., pracownik miał obowiązek wpisać numery, pod którymi figurowali w księdze głównej pacjenci, z którymi miał kontakt, datę tego kontaktu i czas trwania kontaktu.

Zarządzenie to zostało wydane 15 czerwca 2021r. z mocą obowiązującą od 1 listopada 2020r.

W związku z tym, w połowie czerwca 2021r. okazało się, że pracownicy mają wpisywać w w/w oświadczeniu dane pacjentów, z którymi mieli styczność ponad pół roku wcześniej.

Dowód: - zarządzenie nr (...) z dn. 23.04.2021r. wraz z zał., k. 77-81.

Pracownicy strony pozwanej, w tym powódka, nie mogli stwierdzić od razu przy przyjęciu danego pacjenta do szpitala czy jest on zakażony Covid-19. Dlatego wszystkich pacjentów należało traktować jako podejrzanych o możliwe zakażenie wirusem Covid-19. Przy przyjęciu na (...) pacjent miał w pierwszej kolejności wykonywany wymaz, jednak wynik tego testu pojawiał się w systemie informatycznym dopiero po jakimś czasie. Przed uzyskaniem wyniku testu pacjentów rozpoczynano już jednak jego diagnostykę.

Dane każdego pacjenta przyjętego na (...) są wprowadzane do systemu komputerowego (...). Dostęp do systemu ma każdy z pracowników strony pozwanej mający do czynienia z pacjentami. W systemie tym są odnotowywane informacje o pacjencie takie jak: skierowanie lekarza, przebieg leczenia, wykonane badania.

System ten nie posiada jednak takiej możliwości, aby wpisać nazwisko pracownika, np. technika radiologii i odczytać wszystkich pacjentów, którym dany technik wykonywał badanie w danym dniu. Aby to sprawdzić technik musi znać nazwisko pacjenta, któremu wykonywał badanie danego dnia.

Średnio u strony pozwanej wykonuje się 70 badań tomografii i 100 badań RTG na dobę.

Technicy, w tym powódka, tworzyli listy pacjentów z C.-19, którym w danym dniu wykonywali badania. Tworzenie takich list było poleceniem ustnym, którego inicjatorem były kadry strony pozwanej.

Comiesięczne listy pacjentów z C.-19, którymi zajmowała się powódka, przekazywała ona swojemu przełożonemu – W. D., który na podstawie tych list uzupełniał wykaz pacjentów powódki i następnie przekazywał go do kadr.

Powódka zapisywała na kartkach papieru pacjentów zakażonych C.-19, których przyjęła na danym dyżurze. Nie było to jednak możliwe odnośnie wszystkich pacjentów, gdyż wyniki testu pacjentów na koronawirusa wpływały już po wykonaniu badań przez powódkę u danego pacjenta.

Co miesiąc, w okresie od listopada 2020r. do marca 2021r. powódka przekazywała swojemu przełożonemu listy takich pacjentów. Następnie on przekazywał te listy do kadr. Ta ewidencja dotyczyła tylko pacjentów, którzy od początku byli zdiagnozowani jako chorzy na C.-19.

Od jesieni 2020r. do 2021r. zdarzało się, że do szpitala przywożono pacjentów z izolacji domowej i w ogóle nie robiono im testów. Wówczas nie było możliwości wskazania tego w systemie, że pacjent jest zakażony.

W połowie czerwca 2021r., kiedy zostało wydane w/w zarządzenie dyrektora szpitala nr (...) powódka nie dysponowała listami pacjentów, którym przeprowadzała badania od 1 listopada 2020r. i nie pamiętała ich nazwisk, daty kontaktu z nimi i czasu trwania kontaktu.

Dowód: - zeznania świadka V. P., k. 185v-186;

- zeznania świadka W. D., k. 186v;

- przesłuchanie powódki, k.187.

Po wydaniu zarządzenia dyrektora nr (...) z dnia 23 kwietnia 2021r., powódka w dniu 10 maja 2021r. złożyła stronie pozwanej pisemne oświadczenia dotyczące udzielania przez nią świadczeń zdrowotnych pacjentom z podejrzeniem zachorowania na C.-19 i z zachorowaniem na tę chorobę, za miesiące listopad 2020r.-kwiecień 2021r. wygenerowane ze strony internetowej centrali NFZ ((...)) które w istocie odpowiadały treści załącznika nr 3 do zarządzenia dyrektora nr (...) z dnia 23 kwietnia 2021r.

Dodatkowo powódka złożyła pracodawcy pismo, że oświadczenia te są jedynym właściwym dokumentem, jakiego wymaga NFZ w celu zgłoszenia danego pracownika do wypłacenia dodatku covidowego.

Następnie powódka złożyła stronie pozwanej w dniu 6 października 2021r. oświadczenia stanowiące załącznik nr 1 do zarządzenia nr (...) z dnia 15 czerwca 2021r., o tym, że w okresie październik 2020r.-maj 2021r. uczestniczyła w udzielaniu świadczeń zdrowotnych pacjentom z podejrzeniem lub zakażeniem wirusem C.-19 w bezpośrednim kontakcie z tym pacjentem. Powódka złożyła oświadczenia za każdy miesiąc oddzielnie.

Natomiast powódka nie przedłożyła wypełnionych oświadczeń zgodnych z załącznikiem nr 4 do zarządzenia dyrektora szpitala z dnia 15 czerwca 2021r., gdyż nie miała zachowanych list pacjentów z C.-19, którym wykonywała badania począwszy od listopada 2020r., bowiem listy te, po przekazywaniu ich co miesiąc przełożonemu, niszczyła. Powódka nie miała w związku z tym możliwości wypełnienia tego oświadczenia w sposób zgodny z prawdą. Zaś wskazane oświadczenie stanowiące załącznik nr 4 do zarządzenia z dnia 15 czerwca 2021r. zawierało klauzulę, zgodnie z którą pracownik zobowiązywał się do zwrotu świadczeń dodatkowych wypłaconych mu na podstawie nieprawdziwych informacji.

Przełożony powódki, kierownik zespołu techników medycznych – W. D., po wydaniu nowego zarządzenia z dnia 15 czerwca 2021r., złożył odnośnie swojej osoby oświadczenia za każdy miesiąc z okresu od listopada 2020r. do kwietnia 2021r. zgodnie z załącznikiem nr 4.

Nie poinformował on podległych mu pracowników, że on sam wypełnił te oświadczenia oraz że wypełnienie tego załącznika jest podstawą do wyrównania im dodatku covidowego za okres od listopada 2020r. do maja 2021r.

W rezultacie część techników elektroradiologii – współpracowników powódki, po złożeniu pisemnych oświadczeń o treści odpowiadającej załącznikowi nr 4 do zarządzenia dyrektora szpitala z 15 czerwca 2021r. otrzymała wyrównanie dodatków covidowych, a część, w tym powódka M. S. i np. technik V. P., nie otrzymało wypłaty kwoty stanowiącej wyrównanie należnych im dodatków covidowych do wynagrodzenia za pracę, pomimo wykonywania takiej samej pracy jak technicy, którym wyrównanie to strona pozwana wypłaciła.

Dowód: - pismo powódki z dn. 10.05.2021r. wraz z oświadczeniami, k. 88-94;

- oświadczenia powódki z dn. 06.10.2021r., k. 95-102;

- zeznania świadka V. P., k. 185v;

- przesłuchanie powódki, k. 187.

Strona pozwana zgłosiła powódkę do NFZ jako pracownika uprawnionego do otrzymania dodatku covidowego. NFZ przekazało pozwanemu szpitalowi środki pieniężne na wypłatę tych dodatków do wynagrodzenia należnych powódce.

Dowód: - zeznania świadka R. K., k. 148.

Strona pozwana wypłaciła na rzecz powódki dodatki covidowe w następującej wysokości:

- za październik 2020r. – brak wypłaty, w ogóle nie wypłacano dodatków covidowych u strony pozwanej za miesiąc październik 2020r.;

- za listopad 2020r. – 1 566,66 zł brutto,

- za grudzień 2020r. – 2 232,49 zł brutto,

- za styczeń 2021r. – 339,12 zł brutto,

- za luty 2021r. – 1 369,76 zł brutto,

- za marzec 2021r. – 0 zł,

- za kwiecień 2021r. – 4 427,30 zł brutto,

- za maj 2021r. – 5 129,86 zł brutto.

Dowód: - zestawienie – tabela wypłaconych powódce dodatków covidowych z dn. 04.05.2022r., k. 192.

Pismem z dnia 26 maja 2021r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 29 996,56 zł tytułem wyrównania należnego jej dodatkowego wynagrodzenia za pracę w związku ze zwalczaniem epidemii C.-19 za okres od listopada 2020r. do kwietnia 2021r. – w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Pismo zostało doręczone pozwanej w dniu 28 maja 2021r.

Dowód: - przedsądowe wezwanie do zapłaty z dn. 26.05.2021r. wraz z wydrukiem śledzenia przesyłek, k. 55-56.

Należna powódce suma tytułem wyrównania dodatku covidowego do wynagrodzenia za okres od listopada 2020r. do maja 2021r. wynosi 22.329,24 zł brutto, a w tym powódce należy się:

- za listopad 2020r. – 3.823,13 zł;

- za grudzień 2020r. – 3.214,13 zł;

- za styczeń 2021r. – 5.207,17 zł;

- za luty 2021r. – 3.471,44 zł;

- za marzec 2021r. – 5.325,60 zł;

- za kwiecień 2021r. – 1.287,77 zł

- za maj 2021r. – wypłacono powódce cały dodatek.

Dowód: -wyliczenie strony pozwanej z 04.05.2022r., k. 192.

Mając na uwadze powyższe ustalenia stanu faktycznego Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu odnośnie roszczenia powódki o zapłatę kwoty stanowiącej wyrównanie należnych jej dodatków covidowych do wynagrodzenia za pracę za okres od listopada 2020r. do kwietnia 2021r., gdyż w toku procesu okazało się, że za maj 2021r. strona pozwana w całości wypłaciła powódce należny jej dodatek covidowy i odnośnie tej okoliczności nie było pomiędzy stronami sporu.

Natomiast roszczenie o zapłatę dodatku covidowego za październik 2020r. podlegało oddaleniu jako pozbawione podstawy prawnej i bezzasadne.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd skorzystał z dowodów w postaci dokumentów, w tym zwłaszcza z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych powódki, a także z dokumentów w postaci poleceń Ministra Zdrowia kierowanych do prezesa NFZ, zarządzeń dyrektora pozwanego szpitala z dnia 23.04.2021r. i z dnia 15.06.2021r. dotyczących wprowadzenia instrukcji wypłaty dodatku covidowego w szpitalu oraz z pisemnych oświadczeń składanych w tym zakresie przez powódkę, a także na podstawie pozostałych dokumentów dołączonych przez strony do akt sprawy, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania świadków: R. K. (zastępca kierownika działu zatrudnienia i wynagrodzeń), M. D. (zastępca dyrektora ds. finansowych i administracyjnych), V. P. (technik elektroradiologii) oraz W. D. (kierownik zespołu techników medycznych, bezpośredni przełożony powódki), jako że zeznania tych świadków były rzeczowe, spójne i wzajemnie zbieżne, a przez to stanowiły w pełni wiarygodny dowód w sprawie.

Ponadto ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uznał za wiarygodne zeznania powódki M. S. przesłuchanej w charakterze strony postępowania.

W niniejszej sprawie powódka po ostatecznym sprecyzowaniu swojego roszczenia wносиła o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kwoty 22.329,24 zł brutto tytułem wyrównania należnych jej dodatków covidowych za okres od listopada 2020r. do kwietnia 2021r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 5 czerwca 2021r. do dnia zapłaty oraz kwoty 813,75 zł brutto tytułem dodatku covidowego należnego powódce za miesiąc październik 2020r. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od 5 listopada 2021r. do dnia zapłaty.

Strona pozwana wносиła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że brak jest podstaw do wypłaty powódce wyrównania dodatku covidowego w żądanej wysokości, gdyż powódka nie złożyła w wymaganym terminie oświadczenia o treści odpowiadającej załącznikowi nr 4 do zarządzenia dyrektora szpitala z 15 czerwca 2021r.

Jak wynika z materiału dowodowego, w tym zwłaszcza z zeznań świadków: R. K., V. P. i W. D., część techników elektroradiologii – współpracowników powódki, po złożeniu pisemnych oświadczeń o treści odpowiadającej załącznikowi nr 4 do zarządzenia dyrektora szpitala z 15 czerwca 2021r. otrzymała wyrównanie dodatków covidowych, a część, w tym powódka M. S. i np. technik V. P., nie otrzymało wypłaty kwoty stanowiącej wyrównanie należnych im dodatków covidowych do wynagrodzenia za pracę, pomimo wykonywania takiej samej pracy jak technicy, którym wyrównanie to strona pozwana wypłaciła.

W ocenie Sądu, niewypłacenie powódce wyrównania dodatku w sytuacji, gdy spełniła ona wszelkie wymogi faktyczne, aby to wyrównanie otrzymać, tj. wykonywała ona taką samą pracę jak technicy, którzy wyrównanie to otrzymali, stanowi naruszenie przez pozwanego pracodawcę zasady równego traktowania pracowników w zatrudnieniu.

Złożenie oświadczenia o treści odpowiadającej załącznikowi nr 4 do zarządzenia dyrektora szpitala z 15 czerwca 2021r. stanowiło jedynie wymóg techniczny - formalny, który nie powinien jednak decydować o ostatecznym wypłaceniu bądź niewypłaceniu pracownikowi należnego mu wynagrodzenia za wykonaną pracę.

Jak bowiem wynika z przepisów art. 18^{3c} k.p.: §1 Pracownicy mają prawo do jednakowego wynagrodzenia za jednakową pracę lub za pracę o jednakowej wartości. §2 Wynagrodzenie, o którym mowa w §1, obejmuje wszystkie składniki wynagrodzenia, bez względu na ich nazwę i charakter, a także inne świadczenia związane z pracą, przyznawane pracownikom w formie pieniężnej lub w innej formie niż pieniężna.

Nie ulega wątpliwości, że do takiego świadczenia należy zaliczyć dodatek covidowy do wynagrodzenia przyznawany przez stronę pozwaną pracownikom, którzy udzielali świadczeń zdrowotnych pacjentom z podejrzeniem lub zakażeniem wirusem wywołującym chorobę C.-19.

Zaś zgodnie z art. 18^{3d} k.p., „Osoba, wobec której pracodawca naruszył zasadę równego traktowania w zatrudnieniu, ma prawo do odszkodowania w wysokości nie niższej niż minimalne wynagrodzenie za pracę, ustalone na podstawie odrębnych przepisów.”

Bezspornym był fakt, że powódka jako technik radiolog wykonywała badania pacjentom z podejrzeniem zakażenia lub zakażeniem wirusem choroby C.-19 a ponadto, że została ona zaliczona do grupy zawodowej, której należy się dodatek covidowy.

W związku z brakiem jednoznacznych wskazówek ze strony Ministerstwa Zdrowia odnośnie wypłaty dodatków covidowych, dyrektor pozwanego szpitala wydał zarządzenie nr (...) z dnia 23 kwietnia 2021r. wprowadzające instrukcję wypłaty dodatkowego świadczenia z tytułu C.-19. Wysokość dodatku zależała od ilości czasu pracy przepracowanego przez pracowników z pacjentami zakażonymi C.-19. Jak wynikało z tej instrukcji pracownicy musieli co miesiąc składać pracodawcy oświadczenie, że w danym okresie czasu udzielali świadczeń zdrowotnych pacjentom z podejrzeniem/zakażeniem C.-19.

Po wydaniu zarządzenia dyrektora nr (...) z dnia 23 kwietnia 2021r., powódka w dniu 10 maja 2021r. złożyła stronie pozwanej pisemne oświadczenia dotyczące udzielania przez nią świadczeń zdrowotnych pacjentom z podejrzeniem zachorowania na C.-19 i z zachorowaniem na tę chorobę, za miesiące listopad 2020r.-kwiecień 2021r. wygenerowane ze strony internetowej centrali NFZ ((...)) które w istocie odpowiadały treści załącznika nr 3 do zarządzenia dyrektora nr (...) z dnia 23 kwietnia 2021r.

Strona pozwana zaakceptowała w/w oświadczenia powódki, gdyż co do zasady wypłaciła powódce część dodatku covidowego do wynagrodzenia za okres listopad 2020r. – maj 2021r.

Natomiast kolejne zarządzenie dyrektora pozwanego szpitala nr (...) z dnia 15 czerwca 2021r. wprowadziło możliwość wyrównania wypłaconego pracownikom w okresie od 1 listopada 2020r. do 31 maja 2021r. dodatku covidowego.

W tym celu pracownik powinien był złożyć oświadczenie stanowiące załącznik nr 4 do tego zarządzenia, a następnie przedłożyć te dokumenty do bezpośredniego przełożonego do 21 czerwca 2021r., a czego powódka nie uczyniła.

W treści oświadczenia stanowiącego wskazany załącznik nr 4 pracownik miał obowiązek wpisać numery, pod którymi figurowali w księdze głównej pacjenci, z którymi miał kontakt, datę tego kontaktu i czas trwania kontaktu. Pod treścią oświadczenia wskazano pouczenie, że podanie nieprawdziwych informacji powodujących wypłacenie nienależnego świadczenia będzie skutkowało obowiązkiem jego zwrotu w całości.

Powódka wyjaśniła w swych zeznaniach, że obawiała się odpowiedzialności za poświadczanie nieprawdziwych danych we wskazanym oświadczeniu.

W związku z tym, że obowiązek złożenia powyższego oświadczenia został wprowadzony przez pracodawcę dopiero w czerwcu 2021r. a zatem po upływie ponad pół roku od początku obowiązywania dodatku (od 1 listopada 2020r.), wielu pracowników zespołu radiologii, w tym także powódka, nie była w stanie cofnąć się pamięcią kilka miesięcy wstecz w celu wykazania danych pacjentów zakażonych C.-19, z którymi mieli kontakt w okresie od listopada 2020r. do kwietnia 2021r. Zauważyć należy, że dane, których wskazania wymagało oświadczenie, znajdowały się jedynie w systemie informatycznym (...). Jednakże jak zeznał świadek W. D., odnalezienie tych danych przez pracownika po upływie ponad pół roku od ich wprowadzenia do systemu było niemożliwe. Za pomocą systemu (...) pracownicy nie mogli odnaleźć pacjentów chorych na C.-19, którym wykonali badanie w danym dniu. Bowiernie średnio u strony pozwanej wykonuje się 70 badań tomografii i 100 badań RTG na dobę.

Trudno w związku z tym uznać, że z około 3 400 badań wykonanych miesięcznie (170 badań x 20 dni roboczych) pracownik będzie w stanie odnaleźć pacjentów, którym to on wykonał badanie, a którzy byli dodatkowo zakażeni wirusem, tym bardziej, że część wyników testów nie była uzupełniana na bieżąco.

W związku z tym słusznie zarzuciła powódka, że wypełnienie poprawnie i zgodnie z rzeczywistością załącznika nr 4 do zarządzenia dyrektora nr (...) było niewykonalne.

Natomiast jak zeznali przesłuchani w sprawie świadkowie, od początku obowiązywania dodatków covidowych, pracownicy szpitala, w tym i powódka, tworzyli co miesiąc listy pacjentów z zakażeniem C.-19, którym wykonali badania, które to listy powódka przekazywała co miesiąc przełożonemu W. D.. Jednakże po przekazaniu tych danych przełożonemu, powódka nie zachowała sobie tych list.

Powódka nie mogła przecież spodziewać się, że listy te powinna zachować, gdyż w przyszłości zostanie wydane przez dyrektora szpitala zarządzenie Nr (...).

W tym jednak miejscu zauważyć należy, że skoro pozwany pracodawca dysponował listami pacjentów zakażonych koronawirusem, wobec których powódka wykonywała zabiegi medyczne, gdyż przełożony powódki przekazywał je co miesiąc do kadr pozwanego szpitala, to tym bardziej nieuprawniona była odmowa wypłacenia powódce wyrównania dodatków covidowych za okres od listopada 2020r. do kwietnia 2021r. tylko z przyczyny niewypełnienia przez powódkę załącznika nr 4 do zarządzenia dyrektora szpitala nr (...).

Podkreślenia wymaga również, że w spornym okresie w Polsce odnotowywano ogromną liczbę osób zakażonych koronawirusem, a szpitale były w tym okresie przepelnione. Trudno wymagać od pracowników służby zdrowia, aby poza ratowaniem życia i zdrowia tych pacjentów poprzez udzielanie im natychmiastowej pomocy prowadzili oni w sposób skrupulatny listy pacjentów. Jak wskazywali świadkowie, pacjenci przyjmowani na (...) mieli wykonywane testy na obecność C.-19, jednak wyniki testów nie były im od razu znane. Sytuacja wymagała jednak tego, aby udzielić tym pacjentom pomocy medycznej i wykonać im badania od razu po przyjęciu, bez oczekiwania na wynik testu. Stąd wielokrotnie pracownicy medyczni, w tym również powódka, wykonywali badania pacjentom bez wiedzy o tym czy dany pacjent jest zdrowy czy zakażony koronawirusem. Po wpłynięciu wyników często dane te nie były uzupełniane na bieżąco w systemie (...), przez co pracownicy nie byli w stanie zapisywać na bieżąco pacjentów zakażonych wirusem, którym wykonali badania.

Zwrócić należy również uwagę, że jak wskazała powódka podczas przesłuchania, była ona zaskoczona tym, że jej przełożony skrupulatnie gromadził sobie dane o badanych pacjentach i następnie wypełnił załącznik nr 4 za każdy miesiąc oddzielnie. Jak zeznał świadek W. D., nie przekazał on żadnym podległym mu pracownikom, aby ci również prowadzili na własne potrzeby – niejako „prywatną” - ewidencję pacjentów, którym udzielali świadczeń medycznych.

Dodatkowo podnieść należy, iż powódka nie będąc w stanie wypełnić załącznika nr 4 z taką szczegółowością jak wymagała tego treść tego załącznika, złożyła jednak stronie pozwanej w dniu 6 października 2021r. oświadczenia

stanowiące załącznik nr 1 do zarządzenia nr (...) z dnia 15 czerwca 2021r., o tym, że w okresie październik 2020r.-maj 2021r. uczestniczyła w udzielaniu świadczeń zdrowotnych pacjentom z podejrzeniem lub zakażeniem wirusem C.-19 w bezpośrednim kontakcie z tym pacjentem. Powódka złożyła te oświadczenia za każdy miesiąc oddzielnie.

Ponadto skoro strona pozwana wypłaciła powódce dodatek covidowy za okres listopad 2020r. - kwiecień 2021r. w podstawowej wysokości, to nie sposób znaleźć wytłumaczenia dla sytuacji odmowy wyrównania przez stronę pozwaną należnego powódce dodatku covidowego za ten okres. Tym bardziej, że – jak już wskazano powyżej – inni technicy radiologii otrzymali to wyrównanie, a wykonywali w tym czasie pracę jednakową i o tej samej wartości, co powódka.

Nadto jak zeznała świadek R. K., strona pozwana zgłosiła powódkę do NFZ jako pracownika uprawnionego do otrzymania dodatku covidowego, a NFZ przekazało pozwanemu szpitalowi środki pieniężne na wypłatę tych dodatków do wynagrodzenia, należnych powódce.

Z powyższych przyczyn Sąd uznał, iż na podstawie art. 18^{3d} k.p. na rzecz powódki należy zasądzić od strony pozwanej wyliczoną przez stronę pozwaną sumę 22.329,24 zł brutto należną powódce tytułem wyrównania dodatków covidowych do wynagrodzenia za okres od listopada 2020r. do kwietnia 2021r., a o czym orzeczono w pkt I-wszym sentencji wyroku. Powódka także przyjęła tę sumę jako prawidłową i sprecyzowała swoje roszczenie za w/w okres do tej właśnie kwoty.

Natomiast w pkt. II-gim sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo, tj. o zapłatę dodatku covidowego za październik 2020r.

Bowiem Sąd nie znajduje podstawy prawnej i faktycznej do zasądzenia na rzecz powódki od strony pozwanej tego dodatku za miesiąc październik 2020r.

Jak zeznali przesłuchani w sprawie świadkowie: R. K. i V. P., pozwany szpital nie otrzymał z NFZ środków pieniężnych na wypłatę dodatków covidowych za październik 2020r. i innym technikom radiologii także ten dodatek za październik 2020r. nie został wypłacony. Zatem nie zachodzi w tej sytuacji podstawa prawna z art. 18^{3d} k.p. do zasądzenia na rzecz powódki tego roszczenia za październik 2020r. Innej podstawy prawnej Sąd nie znajduje dla uwzględnienia tego roszczenia.

Dodatkowo, powódka właśnie w dacie 01.11.2020r. otrzymała polecenie dyrektora pozwanego szpitala, aby od dnia 01.11.2020r. wykonywała zadania związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych na rzecz pacjentów zakażonych C.-19 bądź podejrzanych o to zakażenie.

I wreszcie samo polecenie Ministra Zdrowia skierowane do prezesa NFZ, aby przekazał on podmiotom leczniczym środki finansowe z przeznaczeniem na przyznanie osobom wykonującym zawód medyczny dodatkowego świadczenia pieniężnego w związku z C.-19, objęło pozwany szpital dopiero od dnia 1 listopada 2020r.

Bowiem dopiero w dniu 1 listopada 2020r. Minister Zdrowia zmienił swoje wcześniejsze polecenie z dnia 4 września 2020r., poszerzając krąg podmiotów leczniczych, którym prezes NFZ miał przekazać w/w środki finansowe. Wówczas do kręgu tych podmiotów leczniczych został zaliczony także pozwany szpital jako tzw. szpital II poziomu zabezpieczenia.

Z uwagi na powyższe okoliczności, zdaniem Sądu dalej idące roszczenie powódki należało oddalić.

W konsekwencji, jak już wskazano powyżej, Sąd w pkt. I-wszym sentencji wyroku, zasądził na rzecz powódki od strony pozwanej 22 329,24 zł brutto tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi - zgodnie z żądaniem powódki - od dnia 5 czerwca 2021r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie o odsetkach ustawowych za opóźnienie znajduje swe oparcie w przepisach art. 481 §1 i §2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Jak bowiem podniosła powódka i co potwierdzają dowody z dokumentów, pismem z dnia 26 maja 2021r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty zaległych dodatków covidowych do wynagrodzenia za okres od listopada 2020r. do kwietnia 2021r. w łącznej sumie 29.996,56 zł – w terminie 7 dni. Strona pozwana odebrała wskazane wezwanie do zapłaty w dacie 28 maja 2021r. A zatem wyznaczony pracodawcy termin 7 dni na dokonanie zapłaty upłynął z dniem 4 czerwca 2021r. Od dnia 5 czerwca 2021r. strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w zapłacie tego wynagrodzenia.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego zawarte w punkcie III-cim sentencji wyroku Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Wysokość kosztów ustanowienia pełnomocnika w sprawie przez powódkę – jako stronę wygrywającą proces - wynika z § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800). Koszty te wynoszą 2.700 zł (3.600 zł x 75%).

W pkt. IV -tym sentencji wyroku, Sąd orzekł o kosztach sądowych biorąc za podstawę art. 98 §1 k.p.c., wyrażający zasadę odpowiedzialności strony przegrywającej za wynik procesu oraz przepisy art. 113 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz.1398 ze zm.). Na tej podstawie Sąd nakazał stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.116,46 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, tj. tytułem zwrotu stosunkowej opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy, obliczonej jako 5% od kwoty zasądzzonego na rzecz powódki roszczenia: 22.329,24 zł x 5% = 1.116,46 zł. W pozostałym zakresie Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.

Wskazać należy, iż zgodnie z uchwałą SN z dnia 05.03.2007r., Sąd w orzeczeniu kończącym w instancji sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa kwoty 50.000 zł obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do Sądu (art. 96 ust. 1 pkt 4 tej ustawy); z wyłączeniem opłat od pism wymienionych w art. 35 ust. 1 zdanie pierwsze tej ustawy (por. uchwała SN z 05.03.2007; sygn. I PZP 1/07; publ. OSNP 2007/19-20/269).

W pkt. V-tym sentencji wyroku Sąd nadał wyrokowi w pkt. I-wszym rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódki, tj. co do kwoty 5.508,32 zł brutto, na podstawie art. 477² §1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, Sąd Pracy zasądzając należność pracownika, z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.